

Research Paper

“The State of Emergency” in Israel: The Securitization of Law against
Palestinians

Javad Sharbaf^{*2}

1. Assistant Professor of West Asian Studies, Faculty of World Studies, University of Tehran, Tehran, Iran

ARTICLE INFO

Abstract

PP: 51-73

Use your device to scan and read
the article online

Keywords: *Israel
Palestine Discrimination
State of Emergency*

Article History:

Received:
November 30, 2025

Accepted:
February 4, 2026

Published:
February 25, 2026

Since its establishment, the Jewish state has pursued a repressive approach against Palestinians. Some of these measures have been carried out as legal enactments, providing a veneer of legitimacy. These racially discriminatory laws, depriving the indigenous population of their legal rights while exerting political and security pressure, are rooted in a law that dates back to the colonial era under British rule. This legislation, known as the Emergency Defense Regulations, was introduced by the British Mandatory government. Following the establishment of the Jewish state, the provisions of the same law have been further reinforced to systematically suppress Palestinians. The central problem addressed in this article is the persistence of the aforementioned law before and after the founding of the Jewish state, the origins of the law, the arguments advanced by its proponents and opponents, and the specific ways it has been implemented against Palestinians, materialized by concrete examples. The article's hypothesis is that the ongoing state of emergency in Israel, as an entrenched legal structure, has concentrated power in the executive branch and undermined democratic processes and legal oversight, effectively institutionalizing a form of permanent governance based on a “State of Emergency” within Israel's political system. Palestinians remain the primary target of this security-oriented approach, and the law functions to facilitate measures taken against them. This hypothesis is substantiated through extensive evidence presented in the concluding sections of the article.

Citation: Sharbaf, J. (2025). “The State of Emergency” in Israel: The Securitization of Law against Palestinians. *Journal of Islamic Awakening Studies*, 14(2), 51-73.

* **Corresponding author:** Javad Sharbaf, **Email:** sharbaf@ut.ac.ir

Extended Abstract

Introduction

Since its establishment in 1948, the State of Israel has maintained a distinct and legally codified approach toward Palestinians, often justified through a framework of emergency powers inherited from the British Mandate period. Originally enacted to control both Arab and Jewish militias, the "Emergency (Defense) Regulations" were adopted and expanded by Israel just days after its declaration of independence, transforming a temporary security measure into a permanent legal structure. This paper examines the persistence of this law, exploring why it has been continuously renewed for over seven decades despite its originally temporary nature. It argues that the institutionalization of this state of exception has concentrated power within the executive branch, undermined democratic oversight, and established a governance model based on a permanent "security emergency." While ostensibly neutral, the law's primary target and discriminatory application have consistently been the Palestinian population, enabling systematic legal pressures—from administrative detention and movement restrictions to media censorship and collective punishment—thus creating a paradoxical tension between Israel's democratic self-image and its entrenched legal framework of militarized control.

Methodology

This research employs a qualitative, interpretive methodology with an institutional-historical approach to analyze the persistence and institutionalization of the state of emergency in Israel's legal and political system from 1948 to 2025. The study integrates two analytical strategies: interpretive analysis, which examines the meanings embedded in legal and security discourses within relevant policies and laws, and historical analysis, which traces the evolution and continuity of emergency governance to understand why and how this exceptional condition became normalized. The research draws on primary legal documents,

Knesset legislation (notably Basic Law: Government, Article 39), and the Defense (Emergency) Regulations of 1945, alongside secondary sources including critical scholarship from Israeli legal scholars (e.g., Kremnitzer, Mehozay, Navot) and reports from impartial human rights organizations such as Adalah, Meezaan, and ACRI. This design allows for a systematic examination of how state institutions—the executive, judiciary, parliament, and security apparatuses—have collectively contributed to the securitization of law, the concentration of power, and the systematic legal discrimination against Palestinians under the guise of permanent exceptionalism.

Results and Discussion

The findings confirm that Israel's continuous state of emergency—renewed annually since 1948 without substantive debate—has become a fully institutionalized structure of governance rather than a temporary exception, enabling the executive branch to exercise sweeping powers while bypassing ordinary democratic oversight and judicial scrutiny. The discussion reveals that this permanent emergency regime is neither neutral nor universally applied; rather, its primary function has been the systematic legal of Palestinians, both within Israel proper (as Arab citizens) and in the occupied territories. Evidence from human rights organizations (Adalah, Meezaan, HRW, ACRI) demonstrates that the law facilitates administrative detention without trial, draconian movement restrictions, media censorship, home demolitions, collective punishment (notably the Gaza blockade), and discriminatory land policies such as the "Absentees' Property Law." Critically, the discussion highlights a paradox: while the law is justified by existential security threats, its selective enforcement—targeting Palestinians almost exclusively while leaving Jewish citizens largely unaffected (except in matters of military censorship)—exposes an underlying logic of legalized discrimination and demographic control. The analysis further shows that despite decades of domestic and

international criticism from legal scholars (e.g., Kremnitzer, Mehozay, Kretzmer) and rights groups, the Knesset unanimously renews these powers annually, and the Supreme Court rarely intervenes, reflecting a deeply securitized political culture where "democracy without security" is deemed meaningless. Ultimately, the discussion concludes that this perpetual state of exception does not resolve security challenges but instead perpetuates a cycle of violence, radicalization, and systematic rights violations against Palestinians, fundamentally contradicting Israel's democratic and liberal aspirations.

Conclusion

In conclusion, Israel's perpetual state of emergency is far more than a temporary crisis-management tool; it has evolved into a permanent legal and political architecture that systematically concentrates power in the executive branch, erodes democratic oversight, and institutionalizes legal discrimination against Palestinians. The continued annual renewal of the 1945 British Mandate-era Defense (Emergency) Regulations—unanimously supported by the Knesset for over seven decades—demonstrates that this

exceptional legal framework has become the norm, not the exception. While justified on existential security grounds, evidence from human rights organizations (Adalah, Meezaan, HRW, ACRI) overwhelmingly shows that the law is applied disproportionately and almost exclusively against Palestinians, facilitating administrative detention, movement restrictions, media censorship, home demolitions, collective punishment, and discriminatory land confiscation. The paradox remains stark: Israel presents itself as a liberal democracy, yet maintains a permanent state of emergency that suspends fundamental rights for a specific national group. Far from enhancing long-term security, this securitized legal regime fuels Palestinian anger, deepens systemic discrimination, perpetuates the cycle of violence, and fundamentally undermines the democratic principles Israel claims to champion. Unless the Knesset moves to replace emergency powers with permanent, rights-respecting legislation subject to meaningful judicial review, the state of exception will continue to function as a legally sanctioned mechanism of domination rather than a genuine response to any measurable threat.

مقاله پژوهشی

"شرایط حساس کنونی" در اسرائیل؛ امنیتی سازی قانون علیه فلسطینیان

جواد شرع‌باف* - استادیار مطالعات غرب آسیا، دانشکده مطالعات جهان، دانشگاه تهران، تهران، ایران

چکیده	اطلاعات مقاله
<p>دولت یهودی از ابتدای تاسیس خود، روش متفاوتی با دیگر شهروندان در تعامل با فلسطینیان در پیش گرفته است. برخی از این اقدامات در سایه مصوبات قانونی و با پوشش حقوقی انجام می شود. ریشه و مبنای همه قوانین مبتنی بر تبعیض، اعمال فشارهای سیاسی و امنیتی، قانونی است که از دوران حاکمیت بریتانیا بر فلسطین، باقی مانده است. این قانون که موسوم به "قانون شرایط اضطراری" است، پیش از پیدایش اسرائیل از سوی دولت بریتانیا به کار می رفت. پس از تاسیس دولت یهودی، از همین قانون و تشدید مفاد و مواد آن علیه فلسطینیان استفاده می شود. مسئله این مقاله دوام و استمرار قانون مذکور قبل و بعد از تاسیس دولت یهودی و سوال این پژوهش، چرایی پیدایش قانون مذکور و دوام آن است. برای پاسخ به این سوال، استدلال موافقان و مخالفان و چگونگی اعمال آن علیه فلسطینیان با ذکر مصادیق مشخص است. فرضیه مقاله آن است که تداوم قانون مذکور، به مثابه یک ساختار حقوقی نهادینه شده، موجب تمرکز قدرت در قوه مجریه و تضعیف فرآیندهای دموکراتیک و نظارت قانونی شده و در عمل نوعی حکمرانی دائمی بر مبنای "شرایط استثنائی امنیتی" را در نظام سیاسی اسرائیل تثبیت کرده است. یافته های تحقیق مبتنی بر گزارش های موسسات حقوق بشری بیطرف، گواه سوگیری ضد فلسطینی قانون و اعمال فشارهای قانونی مضاعف صرفا علیه فلسطینیان است.</p>	<p>شماره صفحات: ۷۳-۵۱</p> <p>از دستگاه خود برای اسکن و خواندن مقاله به صورت آنلاین استفاده کنید</p> <p>واژه‌های کلیدی: اسرائیل فلسطین تبعیض قانونی شرایط حساس</p> <p>تاریخ دریافت: ۱۴۰۴/۰۹/۰۹ تاریخ پذیرش: ۱۴۰۴/۱۱/۱۶ تاریخ انتشار: ۱۴۰۴/۱۲/۰۶</p>

استناد: شرع‌باف، جواد (۱۴۰۴). "شرایط حساس کنونی" در اسرائیل؛ امنیتی سازی قانون علیه فلسطینیان. فصلنامه علمی مطالعات

بیداری اسلامی، ۱۴(۲)، ۷۳-۵۱

مقدمه

تاسیس دولت یهودی در ۱۹۴۸ موجب تغییرات اساسی در جغرافیای سیاسی منطقه شد. این تغییرات، هندسه منطقه غرب آسیا را از اساس دگرگون کرد و چهره جدیدی را به میدان رقابت های منطقه افزود. تلاش گسترده کشورهای عربی و اسلامی برای هدم و حذف آن به جایی نرسید. دولت نوپدید، در چند جنگ، اعراب را شکست داد و موقعیت خود را بتدریج در منطقه تثبیت کرد. قانون شرایط استثنایی و حساس کنونی که موضوع اصلی مقاله حاضر است، تنها چهار روز پس از اعلام استقلال و در ۱۹ می از سوی شورای موقت که نقش قانونگذاری داشت به تصویب رسید. این قانون به عنوان اقدامی اضطراری و البته موقت و برای سه ماه مجوزهای خاصی را به دولت اعطا می کرد. ماده ۹ به دولت اجازه و اختیار اعلام شرایط اضطراری و تمدید آن را می داد تا بدون طی مراحل قانون گذاری و در غیاب کنست که هنوز تاسیس نشده بود، کارها را در سریع ترین زمان ممکن انجام دهد. در این شرایط، نخست وزیر و وزرای کابینه اختیار داشتند در مواردی که به نظر آنها برای دفاع از کشور، امنیت عمومی و حفظ منابع و خدمات حیاتی، مناسب و ضروری به نظر می رسد، مقررات اضطراری وضع کنند. (Mizock, 2001)

در متن قانون مصوب شورای موقت، ذکر شده بود که مقررات اضطراری صادر شده بر اساس این قانون، پس از سه ماه منقضی می شوند. نکته مهم اما مغفول آن بود که در متن قانون، اشاره ای به محدودیت زمانی مشخص برای این "وضعیت اضطراری" ذکر نشده بود. پس از آن و در پی تاسیس کنست نیز هرگز این وضعیت اضطراری لغو نشد. پس از چهار دهه از تصویب این قاعده، در سال ۱۹۹۲، کنست به طور رسمی مجوز وضعیت اضطراری را از فرمان قانون و اداره ۱۹۴۸ به "قانون پایه: دولت" منتقل کرد. بنابراین مجوزهای قانونی ماخوذ از اراده قانونگذار (کنست) در بند ۳۸ قانون مذکور مصوب ۲۰۰۱ جای گرفته است. در قانون اخیر تمدید سنواتی آن ملحوظ شده و کنست نیز هر سال این قانون را تمدید کرده است. (Navot S. , 2018)

فعالیت های کنست بدون تدوین قانون اساسی شروع شد و ادامه یافت. بر اساس پیشنهاد بن گورین، قوانین پایه مبنای عمل اصلی و در حقیقت حکم قانون اساسی را داشتند و با هدف کاهش تنش و تشنج، تا اطلاع ثانوی همین روند ادامه می یافت. (Mahler G. , 2016, p. 135) تاکنون ۱۳ قانون پایه در حوزه های مختلف به تصویب کنست رسیده است. قانون شرایط اضطراری در حقیقت تنها قانونی است که چنین وضعیت خاصی را دارد. از سوی مخالفان این قانون، اعتراضاتی صورت گرفته اما نمایندگان در همه ادوار و همه جناح ها و احزاب، بلا استثنا به تمدید آن رای می دهند. (Quigley, 1994)

طرح مسئله، سوال، فرضیه و روش

پیدایش «قانون وضعیت اضطراری» در اسرائیل برگرفته از دوران قیمومیت و حکمرانی بریتانیا و البته برخاسته از نظامی گری اولیه، تهدیدهای وجودی از سوی فدائیان فلسطینی، مهاجرت انبوه یهودیان با دیدگاه ها و سوابق مختلف و گاه متضاد و الگوبرداری از حکومت استعماری بریتانیا در مدیریت جامعه به شدت دو قطبی شده بود.

از آن زمان تاکنون، این وضعیت ادامه یافته و به یکی از ویژگی‌های ساختاری دولت اسرائیل تبدیل شده است. از سال ۱۹۴۸ تا ۲۰۲۵، هیچ سالی بدون تمدید وضعیت اضطراری پایدار ثبت نشده است. این وضعیت در مقاطع مختلف (جنگ، ترور، اعتراضات داخلی یا بحران کووید) با شدت‌های متفاوت اعمال شده است. موارد استفاده از این قانون عمدتاً در سه حوزه بوده: بازداشت اداری؛ سانسور رسانه؛ محدودسازی آزادی تردد و تجمع.

مسئله مقاله حاضر فهم چرایی پایداری این قانون طی ادوار مختلف است. این نکته مهم است که چگونه در ابتدای پیدایش حاکمیت یهودی قانونی تصویب شود که یهودیان، پیشتر علیه آن می‌جنگیده‌اند و با آن به مخالفت برمی‌خاسته‌اند. طرفه آن که به محض دستیابی به قدرت، نه تنها آن قانون را به کنار نهاده‌اند بلکه با توسعه و تصویب آن، شکل مدرن تری از محدودیت را در پیش گرفته‌اند. اگر تصویب قانون برای سال‌های اولیه را بر اساس شرایط اضطراری بتوان توجیه کرد استمرار آن و تبدیل این استثنا به قاعده را چگونه می‌توان توجیه و تعلیل کرد؟

بر این مبنا فرضیه مقاله آن است که تداوم وضعیت اضطراری در اسرائیل، به مثابه یک ساختار حقوقی نهادینه شده، موجب تمرکز قدرت در قوه مجریه و تضعیف فرآیندهای دموکراتیک و نظارت قانونی شده است. این قانون، عملاً نوعی حکمرانی دائمی بر مبنای "استثنا امنیتی" را در نظام اسرائیل، علیه فلسطینیان تثبیت کرده است. این قانون در حقیقت زمینه ساز برتری مطلق دولت و کمک به امنیتی سازی^۱ شرایط و محیط توسط قوه مقننه با هدف اعمال فشار قانونی بر مخالفان و خصوصاً فلسطینیان شده است. رضایت دادستان کل از این روند و عدم تلقی نقض قانون و حقوق شهروندان، گواه آن است که مجموعه حاکمیت یهودی به این امنیتی سازی در راستای حفظ شاکله حکومت متمایل است. جامعه اسرائیلی نیز به این روند تن داده و نمایندگان، امنیت را بر هر مقوله دیگری برتری بخشیده‌اند. این قانون در حقیقت مصداق بارز امنیتی سازی موضوعات ذاتا غیر امنیتی و عمل بر مقتضای آن در یک جامعه بسته است. این موضوع برای کشوری که خود را واجد نظام دموکراتیک می‌داند و مروج این اندیشه به نیابت از غرب در منطقه برمی‌شمارد، در حقیقت ناقض یکی از مهمترین داعیه‌های اسرائیل است. این تضاد و تناقض، نوعی پارادوکس میان دموکراسی و حقوق شهروندی خاصه نسبت به فلسطینیان تلقی می‌شود. (Simpson, 1970)

بر این اساس دولت ابزارهای گسترده‌ای برای کنترل رسانه، امنیت داخلی و مقررات اضطراری در اختیار دارد. این ساختار دموکراتیک به ظاهر امکان کنترل قوه مجریه را فراهم می‌کند، ولی در عمل آزادی رسانه و بیان را تحت سلطه امنیت ملی قرار می‌دهد. بنابراین، می‌توان چنین نتیجه گرفت که این وضعیت نه یک استثناء، بلکه بخشی نهادینه شده از ساختار سیاسی اسرائیل در راستای امنیتی سازی همه سطوح و لایه‌های دولت یهودی دانست. پژوهش حاضر از نوع کیفی و تفسیری است که با رویکرد تحلیل نهادی - تاریخی به بررسی تداوم و نهادینه شدن وضعیت اضطراری در نظام حقوقی و سیاسی اسرائیل می‌پردازد. هدف اصلی پژوهش، فهم عمیق فرایندهای

^۱ Securitization

حقوقی، سیاسی و نهادی مرتبط با تثبیت و تمدید مستمر قانون وضعیت اضطراری و تأثیرات آن بر ساختار حقوق شهروندی و تفکیک قوا در بازه زمانی ۱۹۴۸ تا ۲۰۲۵ است.

پژوهش حاضر از ترکیب دو رویکرد زیر بهره می‌برد: تحلیل تفسیری^۱ مطالعه معناهای مندرج در گفتمان‌های حقوقی و امنیتی که در متن سیاست‌ها و قوانین مرتبط با وضعیت اضطراری شکل گرفته است. تحلیل تاریخی^۲ با هدف بررسی روند تطور و تداوم وضعیت اضطراری در اسرائیل از زمان تأسیس کشور تا امروز به منظور درک چرایی و چگونگی نهادینه‌شدن آن. طبعاً در بررسی این مسیر به نقش نهادهای فعال در این حوزه برای اضطراری‌نمایی شرایط و دوام وضعیت شرایط حساس کنونی اشاره مختصری خواهد شد. بررسی تحول ساختارها و نقش نهادهای کلیدی همچون قوه مجریه، قوه قضاییه، پارلمان، و نهادهای امنیتی در فرآیندهای قانونگذاری و اجرای وضعیت اضطراری نیز در این مقوله می‌گنجد.

ادبیات پژوهش

در مقام اثبات، تثبیت و توجیه این قانون، از سوی نهادهای دولتی و بعضاً دانشگاهی مطالب بسیاری تدوین و منتشر شده است. در این مختصر نمی‌توان به مویدات این قانون اشاره کرد و با توجه به دوام آن، فرض را باید بر این نهاد که موافقان دست بالا را در این زمینه داشته‌اند. علی‌رغم غلبه نگاه مثبت به این قانون، اما چهره‌های متعددی از قانون شرایط اضطراری و تمدید مداوم آن انتقاد کرده‌اند. این انتقادات عمدتاً از سوی دانشگاهیان، برخی حقوقدانان برجسته، فعالان حقوق بشری، سازمان‌های مدنی عربی و یهودی، نمایندگان عرب اسرائیلی‌کنست و برخی سیاستمداران چپ‌گرا مطرح شده است.

در میان حقوقدانان منتقد ساختار حکمرانی، جریان‌هایی در حقوق اسرائیل، به‌ویژه از دهه ۱۹۹۰ به بعد، به نقد وضعیت اضطراری پرداخته‌اند. از جمله افراد قابل توجه در این عرصه می‌توان به موردخای کرمینتزر^۳ استاد حقوق در موسسه دموکراسی اسرائیل اشاره کرد. وی بارها در مقالات و مصاحبه‌های خویش، به خطر نهادینه شدن وضعیت اضطراری و ظرفیت‌های سواستفاده دولت از آن اشاره کرده است. او معتقد است که این وضعیت، دموکراسی اسرائیلی را به دموکراسی ناقص^۴ تبدیل کرده است. این تعبیر او بازتاب گسترده‌ای در میان جامعه حقوق دانان و فضای عمومی اسرائیل داشته است. (Kremnitzer, 2009) کرمینتزر که خود حقوق‌دان و نایب‌رئیس سابق مؤسسه دموکراسی اسرائیل بوده معتقد است وضعیت اضطراری در اسرائیل نه موقت، بلکه نهادینه و به بخشی از فرهنگ سیاسی تبدیل شده است. او از آن با تعبیر "دموکراسی حالت استثناء" یاد می‌کند و معتقد است این روند، تفکیک قوا را تضعیف و کنترل دموکراتیک را بی‌اثر کرده و این روند به هضم و حذف دموکراسی ختم می‌شود. (Krebs, 2011)

¹ Interpretive Analysis

² Historical Analysis):

³ Mordechai Kremnitzer

⁴ "illiberal democracy

چهره دانشگاهی دیگری که در این زمینه قلم زده است دیوید کرتزمر استاد حقوق بشر دانشگاه عبری اورشلیم است. او در کتاب خود پس از بحث های تفصیلی در باره کارکردهای حقوق در تحکیم بنیان های جامعه یهودی به این قانون اشاره دارد و آن را ناقض حقوق و آزادی های مدنی بر می شمارد. از نظر او وضعیت اضطراری در اسرائیل به ابزاری برای قانونی سازی محدودیت های آزادی مدنی و تثبیت قدرت نهادهای امنیتی تبدیل شده و دیوان عالی نیز به جای مقاومت، در اغلب موارد این وضعیت را مشروعیت بخشیده است. (Kretzmer, 2002, p. 123) آهارون باراک از حقوق دانان برجسته در این زمینه نظری متفاوت دارد. او معتقد است که اگرچه اسرائیل برخوردار از دموکراسی است اما وجود چنین قوانینی روح دموکراسی را نقض می کند. باراک اگرچه کاملاً با وجود اختیارات اضطراری مخالف نبود، تأکید کرد که چنین اختیاراتی باید به طور محدود تفسیر شوند و تحت بررسی دقیق قضایی قرار گیرند. او البته میان استفاده از این قانون برای تثبیت سانسور توسط وزارت دفاع ابراز مخالفت می کرد اما در عین حال مخالفت عمیقی با اجرای آن علیه فلسطینیان نداشت. (Barak, 2008, p. 6)

اورنا بن نفتالی و یوآل شانی دو حقوق دان یهودی با تکیه بر تبعات استمرار وضعیت اضطراری بر نظام حقوقی معتقدند که این نظام حقوقی دوگانه اسرائیل نه تنها بر تمایز ارضی، بلکه بر تعلیق دائمی حقوق بشر تحت عنوان وضعیت اضطراری و مصلحت سنجی و ضرورت استوار شده است در حالی که دیگر نیازی به استمرار آن وجود ندارد. (Shany, 2005) لیزا حجار نویسنده دیگری است که با اشاره به سوابق استعماری طرح، با آن به مخالفت بر می خیزد و آن را ثمره استمرار اشغال و برتری طلبی اسرائیل می داند. اشغال نظامی یک نوع مشخصاً غیرلیبرال از ترتیبات سیاسی است که عناصر استعمار (حکومت خارجی) و وضعیت اضطراری (حکومت نظامی) را با هم ترکیب می کند. از نظر او، شرایط اضطراری همان وضعیت بحرانی است که اشغالگری بوجود آورده است و رویه حقوقی و قانونی به خود گرفته است. (Hajjar, 2005, p. 8)

شیری کربس استاد حقوق دانشگاه دیکین و فعال حقوق بشر رویه حقوقی و توجیهات که حقوق دانان اسرائیلی در باره قانون شرایط اضطراری می کنند رد می کند. او ضمن نقد بهره گیری از قوانین پیش از تاسیس اسرائیل، اساساً استفاده از قانون برای نقض آن را نفی می کند. او در مقاله ای ضمن تشریح این پارادوکس تعبیر "جنگ ادامه سیاست اما به شکل دیگر" کلازویتس را تغییر داده و قانون مذکور را "ادامه جنگ اما به شکل دیگر علیه فلسطینیان" برمی شمارد. (Kerbs, 2015) سوزی ناوت استاد حقوق، از دیگر منتقدان سوء استفاده دراز مدت از این قانون است. او در مقاله اش دشواری هایی را که وضعیت اضطراری دائمی ایجاد می کند، آشکار می کند: چگونه قوه مجریه به سوء استفاده از این قانون می پردازد و روش ها و رویه های غیرمعمول را در شرایطی که هیچ ارتباطی با وضعیت اضطراری ندارند، به کار می گیرد. از نظر او تمدید قانون، نه تنها به عنوان مشکلی برای دموکراسی و حقوق بشر به معنای معمول آنها، بلکه به عنوان یک وضعیت ذهنی از حوزه های امنیتی و نظامی به حوزه های عمومی و خصوصی سرایت کرده است. (Nawot, 2018)

یکی از مهمترین نویسندگانی که در این باره قلم زده یوآو میهوزای استاد دانشگاه حیفا است. او با نگاه انتقادی عمیق به این مسئله از وجوه گوناگون، قانون مذکور را مورد نقد قرار داده و طی دلایلی به رد آن پرداخته است. کتاب او یک تحلیل حقوقی قدرتمند است که نشان می‌دهد چگونه "وضعیت اضطراری" دائم در اسرائیل، همراه با رویه قضایی انعطاف‌پذیر دیوان عالی آن، به ابزاری برای نقض سیستماتیک حقوق فلسطینیان و حفظ اشغال تبدیل شده است. (Mehozay, 2016, p. 54) او با اشاره وضعیت بسیار منعطف قانون مذکور در برابر نیروهای امنیتی و نظامی و موضع سخت در قبال شهروندان عادی و موضع به شدت سوگیرانه در قبال فلسطینیان می‌پردازد، در حالی که وانمود می‌شود ظاهری از حاکمیت قانون حفظ می‌شود. کتاب به وضوح و به شدت ضد این سیستم و پیامدهای آن است و آن را به عنوان تهدیدی برای حاکمیت قانون در اسرائیل و ناقض حقوق اساسی فلسطینیان بر می‌شمارد و آن را محکوم می‌کند. او به وضوح از خروج فلسطینیان از دایره شمول دموکراسی امنیتی در اسرائیل سخن می‌گوید. (Mehozay, 2016, p. 21)

استفن مورتون استاد مطالعات پسا استعماری در کتاب خود با عنوان وضعیت اضطراری، به بررسی مقایسه‌ای شرایط اضطراری و تاثیرات آن بر شهروندان کشورهای مختلف می‌پردازد. وی طی بحث در باره اسرائیل/فلسطین، از تبعیض آمیز بودن قانون مذکور پرده بر می‌دارد. او به مصادیق متعدد نگاه تبعیض آمیز نسبت به فلسطینیان و بازتولید استعمار در اراضی اشغالی اشاره می‌کند و این قانون را به شکل نماد مطلق تبعیض تلقی می‌کند. (Morton, 2013, pp. 173-5)

یائل بردا استاد دانشگاه عبری اورشلیم در زمره منتقدان جدی قانون مذکور است. او نسبت به سوء استفاده‌های مکرر از این قانون توسط دولت و قوای نظامی و امنیتی هشدار می‌دهد و آن را نماد برخورد دوگانه دولت نسبت به شهروندان برمی‌شمارد. وی بر این گمان است که دولت، شهروندی را به دو گونه یهودی و غیریهودی تقسیم کرده و قانون شرایط اضطراری صرفاً با هدف کنترل جمعیت و تسلط بر فلسطینیان دوام و قوام گرفته است. او به این قانون نام کنترل‌کننده شهروندان خطرناک (فلسطینیان) را داده و قانون را مصداق نقض حقوق شهروندی و پارادوکسیکال تلقی می‌کند و خواهان انطباق آن با قوانین و معیارهای حقوق بشری در سطح جهانی است. (Citizenship, 2020)

سمیمیان دارش و نیر روتن در مقاله‌ای حقوقی، تحلیل کرده‌اند که امنیت داخلی در اسرائیل به «روتین اضطراری»^۱ تبدیل شده است. در حقیقت هیچ دولتی مایل نیست این ابزار فوق‌العاده که به وی امکان قانونگذاری یا دور زدن کامل مصوبات کنست و قوانین پایه را می‌دهد به کنار نهد. این نکته که "حالت فوق‌العاده" اصل و قانون استثنایی به امری جاری و روزمره تبدیل شده گواه دو مسئله است: یا حالت فوق‌العاده دیگر معنای خویش را از دست داده و یا این قانون مورد سوءاستفاده مستمر قرار گرفته است. این دو نتیجه می‌گیرند که این «ابزار اضطراری» به شکلی ساختاری و تکنولوژیک و نه صرفاً پاسخی موقتی در حکمرانی روزمره داخلی نهادینه شده است. در هر

¹ routinergency

حال استمرار آن در زندگی روزمره، نهادینه شده و تأثیر عمیقی بر عرف، قانون و تصمیم‌گیری ایجاد کرده است. (Rotem, 2018)

نگاه موسسات حقوقی در این زمینه کمک موثری به فهم این تبعیض می‌کند. همسو با چهره‌های دانشگاهی و منتقد، موسسات مختلفی نیز در این زمینه به نقد قانون فوق پرداخته‌اند. یکی از مهمترین سازمان‌های مردم‌نهاد حامی حقوق اعراب فلسطینی موسسه عدالت^۱ است. این نهاد از مهم‌ترین و مؤثرترین سازمان‌های حقوقی در اسرائیل است که همواره کاربرد تبعیض‌آمیز قانون شرایط اضطراری علیه عرب‌های فلسطینی شهروند اسرائیل را محکوم کرده است. در گزارش‌ها و شکایت‌های متعدد به دادگاه عالی، مشروعیت استمرار وضعیت اضطراری را زیر سوال برده‌اند. (Korn, 2015) این سازمان معتقد است که مهمترین وجه کاربست قانون مذکور، نه در باره اقلیت‌ها بل صرفاً متوجه فلسطینیان است. این سازمان طی گزارش‌های متعدد اثبات کرده است که دیگر گروه‌ها، نهادها و اشخاص غیر فلسطینی از منظر حاکمیت اساساً تولید نگرانی امنیتی نمی‌کنند و این قانون صرفاً دست قوه اجرایی و سایر قوا برای مقابله و سرکوب تحرکات و اعتراضات فلسطینیان را باز نگه داشته است. به همین منظور این موسسه مکرراً لغو قانون را درخواست کرده است. (Adalah, 2023)

موسسه میزان یکی دیگر از سازمان‌های غیردولتی فعال در زمینه حقوق فلسطینیان است. از نظر فعالان حقوق بشری، علت اصلی تمدید سالانه و دوام این قانون سوءاستفاده از قانون علیه فلسطینیان به شکل قانونی است. این گزارش می‌افزاید سیستم به شکل گسترده‌ای به نقض کنوانسیون بین‌المللی منع آپارتاید و میثاق حقوق مدنی - سیاسی می‌پردازد و با تبدیل وضعیت اضطراری به ابزار دائمی حکومت، اسرائیل عملاً حقوق مختلف نظیر آزادی بیان، تردد، اجتماع، اعتراض و از همه مهمتر حق تعیین سرنوشت فلسطینیان را نابود کرده است. در گزارش تفصیلی موسسه به نقض گسترده هر یک از موارد مذکور اشارات دقیق و مستندی صورت گرفته است. (Amara, 2016)

علاوه بر سازمان‌های غیردولتی و حقوق بشری عربی و فلسطینی که به مخالفت با این قانون پرداخته‌اند، انجمن حقوق مدنی در اسرائیل^۲ نیز دادخواستی را به دیوان عالی کشور علیه این قانون در ۱۹۹۹ ارائه داد. در این دادخواست، مشروعیت مداوم وضعیت اضطراری به چالش کشیده شده و انجمن خواستار لغو آن شده بود. در این دادخواست استدلال شده بود که استمرار و تمدید مداوم وضعیت اضطراری توسط کنست، قانون پایه اسرائیل و هنجارهای حقوقی بین‌المللی را نقض کرده است. (ACRI, 2023) مهمترین دلیل نقض، فقدان شرایط اضطراری اولیه در زمان تدوین قانون بود و نکته مهم دوم محدودیت‌های غیرقانونی این ماده بر تجمعات، حقوق اقلیت‌ها و مشخصاً فلسطینیان بود. این درخواست البته از سوی دیوان رد شد. (Webber, 2018, p. 160)

موارد فوق نشان می‌دهد که قانون مذکور از سوی بخش‌های مختلف جامعه، حتی برخی موسسات یهودی مورد اعتراض واقع شده است. پژوهش حاضر پس از بررسی ادبیات موجود، به کنکاش در علل موجوده و مبقیه این قانون پرداخته و موضوع را از زاویه اعمال فشار "قانونی" مضاعف به فلسطینیان مورد توجه قرار داده است. این

¹ ADALAH

² Association for Civil Rights in Israel (ACRI)

مقاله گامی در راستای تنویر فشارهای قانونی نسبت به شهروندان فلسطینی ساکن اراضی اشغالی است و از این منظر جای خالی ادبیات مورد نظر را به زبان فارسی پر خواهد کرد.

چارچوب نظری

برای تحلیل علمی و روشمند موضوع تداوم و نهادینه شدن وضعیت اضطراری در اسرائیل، چارچوب نظری نقش تعیین کننده دارد. با توجه به ماهیت مسئله (امتداد قانون اضطراری، تمرکز قدرت، تعلیق آزادی‌ها، و نسبت امنیت و دموکراسی)، چارچوب نظری مناسب باید بتواند در سه سطح مشخص به سوالات مذکور در مقدمه پاسخ دهد. نظریه حاکمیت و قدرت استثنایی که جورجیو آگامبن مبدع آن است و از آرا و نظریات کارل اشمیت بهره گرفته بر این مبنا استوار است که در حاکمیت مدرن، وضعیت استثناء نه حالتی موقت، بلکه تبدیل به شیوه دائمی حکمرانی شده است. به عبارت دیگر حاکمان با تکیه بر قانون، مایلند رفتارها و فعالیت های فراقانونی خویش را توجیه کرده و با پوششی شکیل و آبرومند، به لوازم و الزامات قانونی عدم پابندی خویش را توجیه کنند. (Passavant, 2007) آگامبن در کتاب خود به بررسی وضعیت استثناء در نظام‌های حقوقی مدرن می‌پردازد. حالت استثناء از نظر او حالتی است که در آن دولت، در مواجهه با خطر یا بحران، قانون را به صورت "موقت" تعلیق می‌کند اما این تعلیق با ابزارهای قانونی انجام می‌شود. او بررسی حالت فوق العاده در کشورهای بحران زده طی نیمه دوم قرن بیستم نشان می‌دهد چگونه این وضعیت، که قرار بود موقتی باشد، به تدریج به نظم دائمی حکمرانی همراه با دیکتاتوری تبدیل شده است. (Agamben, 2005, p. 32) او معتقد است که دموکراسی‌هایی که ابزارهای استثناء را در خود نهادینه و به عرف و امری جاری تبدیل کرده‌اند، از درون تهی شده‌اند. آن‌ها را نمی‌توان دموکراسی نامید بلکه صورت‌هایی قانونی از بی‌قانونی و ظلم محسوب می‌شوند. وضعیتی که اسرائیل علیه فلسطینیان به کار گرفته است دقیقاً در همین راستا قابل ارزیابی است. فلسطین جایی است که این استثناگرایی دولت یهودی علیه فلسطینیان به بدترین شکل ممکن طی سال‌های پس از اشغال رخ داده است. (Abujidi, 2009)

از منظری دیگر و با توجه به خروجی این قانون از نهاد کنست و توجه ویژه دیگر "نهاده‌ها" به این مسئله، نمی‌توان به مسئله نهادگرایی بی‌توجه بود. بر اساس نظریه نهادها و حکمرانی اقتدارگرای قانونی که مورد توجه نیل شوارتز و دیگران است، (Schwartz, 2019) حکومت‌ها می‌توانند با ابزارهای قانونی، ساختارهای اقتدارگرایانه ایجاد کنند، بدون آن‌که ظاهراً از چارچوب حقوقی خارج شوند. با توجه به عدم شمول جامعه یهودی از این قانون (جز در بحث سانسور و پذیرش رسمی و قانونی آن در جامعه و اعمال آن از سوی ارتش) و سوگیری این قانون علیه فلسطینیان، بخوبی می‌توان دریافت که این مصوبه چگونه شرایط زیست فلسطینیان در داخل اراضی اشغالی را مستمراً با مشکل مواجه کرده است.

اما چارچوب اصلی مورد استفاده در این مبحث، موضوع امنیت‌سازی مسائل و پدیده‌های غیر امنیتی در دولت یهودی است. تبدیل تهدیدات کوتاه مدت و جزئی به امری طولانی مدت، مستمر، پایدار و قانونی کردن آن به

مثابه موضوعی ثابت و به گفتمان مسلط زمینه را برای تسلط کامل این قانون بر همه وجوه شهروندی نقطه کانونی مبحث حاضر را تشکیل می دهد. مطابق با نظریه بوزان و ویور، اسرائیل با بازتعریف امنیت به مثابه امری وجودی^۱، فضایی گفتمانی ایجاد کرده که در آن هر کنش فلسطینی (اعم از مقاومت مسلحانه یا مدنی) در چارچوب تروریسم بازتفسیر می شود.

یکی از مهمترین منابع در این زمینه اثر مهم بوزان و همکارانش با عنوان "امنیت: یک چارچوب نظری جدید" است. از نظر نویسندگان کتاب، امنیتی سازی فرآیندی است که در آن یک بازیگر با بیان یک سخنکاره^۲ موضوعی را به عنوان تهدیدی وجودی برای یک واحد مرجع^۳ معرفی می کند، به گونه ای که این امر استفاده از اقدامات فوق العاده و خروج از رویه های عادی سیاسی و ضرورت کاربست نظام اضطراری و اقدامات منوط به آن را توجیه کند. (Buzan, 2022, p. 25) به عبارت دقیق تر موضوعی عادی از طریق گفتمان و برساخت تهدید به مسئله امنیتی تبدیل می شود و در نتیجه انجام اقدامات استثنایی برای مقابله با آن شرایط اضطراری، قانونا مجاز تلقی می گردد. عناصر کلیدی در نظریه بوزان و ویور عبارتند از:

- واحد مرجع؛ چیز ارزشمندی که باید از آن محافظت شود (کشور، ملت، اقتصاد، محیط زیست و ...).
 - بازیگر امنیتی ساز^۴؛ نهادی که موضوع را به عنوان تهدید مطرح می کند (دولت، رسانه، رهبران).
 - تهدید وجودی^۵ تهدیدی که به موجودیت یا بقای واحد مرجع لطمه و آسیب جدی وارد می کند.
 - سخن کار امنیتی^۶ بیان علنی و عمومی که یک موضوع را تهدیدی وجودی معرفی می کند.
 - پذیرش توسط مخاطب؛ تا زمانی که مردم و نخبگان نپذیرند، فرایند امنیتی سازی کامل نمی شود.
- از این منظر روند امنیتی سازی در داخل اسرائیل این گونه آغاز و ادامه می یابد؛ گام نخست معرفی تهدید از سوی واحد مرجع (کشور، دولت، حاکمیت) و ایجاد اجماع در باره آن از سوی بازیگر امنیتی ساز است (شاباک، شین بت، ارتش و دفتر نخست وزیر). گام بعدی اقناع مخاطبان (افکار عمومی و نخبگان و فعالان سیاسی) از طریق ایجاد اجماع و آفرینش گفتمان تهدید محور، تصاویر، آمار و روایت سازی های گسترده و قابل قبول (از مسیر رسانه ها، سانسور ارتش)؛ گام سوم؛ مشروعیت بخشی به شرایط اضطراری و استمرار آن و اقدامات ویژه و فوق العاده (از مسیر نمایندگان کنست) است. گام نهایی در حقیقت نهادینه سازی تهدید در ساختار سیاست گذاری و نهادهای رسمی و جای گذاری آن در ساختارهای اصلی تصمیم ساز و تصمیم گیر است (اعمال حداکثری قانون کنست). تقریبا تمامی شرایط مذکور در روند تولید تا اعمال قانون علیه فلسطینیان به شکل دقیق رعایت شده است. تحلیل سازوکار تبدیل مسائل معمولی و عادی به اولویت امنیت

¹ existential threat

² Speech Act

³ Referent Object

⁴ Securitized Actor

⁵ Existential Threat

⁶ Security Speech Act

ملی در شرایط اضطراری و استثنایی صورت می‌پذیرد. این مهم همواره مورد توجه سیاست‌گذار قرار می‌گیرد.
(Buzan, 2022, p. 27)

قانون وضعیت اضطراری

قانون وضعیت اضطراری در چارچوب "فرمان‌های اضطراری" و پس از انجام اصلاحاتی در قالب "قانون پایه: دولت، ماده ۳۹ تصویب و ابلاغ شده است. این قانون به قوه مجریه، و بویژه نخست‌وزیر و وزیر دفاع، اختیارات گسترده‌ای برای صدور دستورالعمل‌های اجرایی، محدود کردن آزادی‌ها، توقیف دارایی‌ها، اعمال سانسور و بازداشت‌های اداری اعطا کرده است. این وضعیت حقوقی خاص، تحت عنوان شرایط خاص امنیت ملی و بقاء دولت یهودی توجیه می‌شود. مخاطبان عمده و هدف اصلی این قانون اقلیت عرب، فلسطینیان ساکن مناطق اشغالی، مخالفان سیاسی، عموم رسانه‌ها، به شمار می‌روند. تصویب این قانون پیامدهایی عمیق، چندلایه و چندوجهی برای جامعه مخاطبان هدف (عموماً غیریهودیان) داشته است. مطالعه قانون وضعیت اضطراری اسرائیل نه تنها از منظر سیاسی و امنیتی اهمیت دارد بلکه از منظر حقوقی نیز امکان تحلیل عمیق‌تری از نسبت میان امنیت، حاکمیت و تعلیق قانون به شکل دمکراتیک و قانونی در یک رژیم شبه دمکراتیک و حاکمیت نظامی را فراهم می‌آورد.
(Barak-Rez, 2013)

از ویژگی‌های قانون مذکور می‌توان به گفتمان امنیتی مسلط بر جامعه اسرائیل را به خوبی استنباط کرد. دولت می‌تواند بدون مجوز کامل پارلمان، مقررات اضطراری وضع کند، اگرچه این وضعیت باید در کمیته پارلمانی به تصویب برسد. از سوی دیگر کنست می‌تواند اعلام وضعیت اضطراری را لغو کند و مقررات اضطراری باید تحت نظر کمیته پارلمانی قرار گیرند. دادگاه عالی نیز می‌تواند این مقررات را بازبینی کند رعایت دو مفهوم کلی "نسبت" و "ضرورت"، تنها قید و شرطی است که برای دولت در نظر گرفته شده و شواهد بسیار، خاصه در مورد فلسطینیان گواه آن است که این اتفاق در عمل هرگز رخ نداده است. (Reynolds, 2013) با توجه به تمدید مستمر این قانون و وضعیت خاصی که به عنوان مرجع در میان سایر قوانین دارد و نیز وحدت رویه‌ای خاص در باره تصویب و تمدید آن تاکنون شکل گرفته، موقعیت آن در میان سایر قوانین پایه دولت یهودی برجسته شده است. قانون "اختیارات اضطراری (دفاعی) ۱۹۴۵" که توسط حکومت بریتانیا در دوران قیمومیت بر فلسطین وضع شد، پس از تأسیس اسرائیل در ۱۹۴۸ با اصلاحاتی به قوت خود باقی ماند (Sapir, 2013, p. 430).

همچنان که پیشتر اشاره شد این قانون در حقیقت مرده ریگ دوران قیمومیت بود. ساختارهای حقوقی دوران قیمومت بریتانیا برای کنترل شورش‌های طرفین (فلسطینیان و یهودیان) طراحی شده بودند. اسرائیل بسیاری از این قوانین را بدون تغییر جدی به ارث برد و از آن علیه فلسطینیان استفاده کرد. این مقررات به طور خاص برای مبارزه با جنبش‌های یهودی ضدانگلیسی (مثل هاگانا، ایرگون، و لحي) وضع شده بود. شرایط و اوضاع پس از جنگ جهانی دوم و به طور مشخص بعد از اعلام خروج و پایان قیمومت توسط دولت بریتانیا طی سال‌های ۱۹۴۷-۴۸

¹ (Defence (Emergency) Regulations 1945

در زمان تاسیس دولت یهودی البته به شدت بحرانی بود. حامیان هر دو طرف یهودی و فلسطینی در تقویت و تجهیز نیروهای طرفدار خود از هر فرصتی استفاده می کردند و شرایط ناامنی و هرج و مرج بر منطقه حاکم بود. این قانون به حاکمان وقت اجازه می داد که به هر بهانه ممکن، علیه معترضان محدودیت های متعدد و شدیدی وضع شود. (Salzberger, 1999)

نکته قابل توجه آن بود دولتی که خود را قربانی استعمار می دانست، ابزار سرکوب استعماری را نهادینه کرد. (Schmidt, 2001, p. 430) براساس قانون انتقالی ۱۹۴۹، تمدید سالانه این اختیارات در کنست به رویه تکنوکراتیک تبدیل شده است. بر اساس اطلاعات و داده های موجود در حدود ۹۸٪ موارد تمدید بدون بحث ماهوی تصویب شده اند. افزون بر آن نهادهای امنیتی (شاباک و موساد) گزارشهای توجیهی محرمانه ارائه می کنند که بر اساس آن کنست برای تمدید آن اقدام می کند. (Roznai, 2018) بندهای تفصیلی و مفاد ضمیمه قانون پایه دولت اسرائیل^۱ که به عنوان چارچوب حقوقی رسمی برای وضعیت استثنایی دائمی این کشور عمل می کند در منبع ذیل قابل مراجعه است: (Sapir, 2013, p. 431). پرواضح است که با تکیه بر مواد مذکور و مصرح در قانون، چه قدرتی در اختیار قوه مجریه برای تامین منویات ذیل عناوین مهم امنیت ملی، دفاعی، نظامی و مانند آن قرار می گیرد. قوانین اضطراری، با آن که در ظاهر قانونی و رسمی هستند، اما در عمل در خدمت ساختار سیاسی امنیتی اسرائیل قرار گرفته اند تا قدرت دستگاه امنیتی را افزایش دهند، نظارت قضایی را تضعیف کنند، کنش اجتماعی و مدنی را محدود نمایند و در نهایت، روند استثنایی سازی فلسطینیان را نهادینه کنند. (Qmara, 2016) در حقیقت مخاطب اصلی این قوانین سرکوب قانون مند و مبتنی بر رویه های حقوقی است تا همه مجاری حقوقی و سیاسی و امنیتی علیه فلسطینیان به کار گرفته شود و ایشان به صورت مستمر و البته با ظاهر قانونی از حقوق مصرح خویش محروم شوند.

روند امنیتی سازی قانون علیه فلسطینیان

بر اساس نظریه امنیتی سازی هنگامی که دولت یا بازیگر سیاسی دیگر نظیر نهادهای امنیتی، ارتش، کابینه یا دفتر نخست وزیر، موضوعی را تهدیدی وجودی معرفی می کند، می تواند اقدامات استثنایی (فرا تر از قواعد عادی) را توجیه کند. امنیتی سازی قانون^۲ دقیقاً با همین هدف شکل می گیرد تا نوعی از رفتارهای فراقانونی، غیر قانونی، ضد قانونی را با پوششی قانون مدار، در اختیار قدرت حاکم قرار دهد. در چنین شرایطی دو گانه ای شکل می گیرد که بهره مند اصلی آن نهادهای دولتی و مغبون نهایی شهروندان (و در این مورد خاص فلسطینیان) هستند. قانون تبدیل به ابزاری برای مدیریت بحران دائمی و نه نظم حقوقی ماندگار و پایدار تبدیل می شود. کلمات قانون به عنوان سپر حفاظتی، بل به سان تیری به سوی ایشان که دیگری شده اند شلیک می شود. (Coskun, 2007)

¹ Basic Law: The Government

² Securitization of Law

در ادامه این روند و فرایند البته که حقوق و زبان حقوقی نیز در خدمت امنیت‌سازی و به عنوان تسهیل کننده آن عمل می‌کند. از این منظر بازداشت‌های اداری بدون محاکمه به نام پیشگیری از تهدید رواسازی می‌شود و انسداد مناطق، فیلترینگ رسانه‌ها، تعلیق آزادی اجتماعات، همه با ذهنیت و زبان امنیت ملی تعلیل و توجیه می‌شود. بنابراین می‌توان گفت وضعیت اضطراری و قانون پایه دولت در اسرائیل به مثابه یک سپر حاکمیتی عمل می‌کند در نتیجه رفتارهای ضد فلسطینی و اقدامات سرکوب گرانه در داخل و خارج اراضی ۴۸، کاملاً قانونی است. این روند البته که در برابر نهادهای نظارتی مصون است و سوابق بخوبی موید آن است که دیوان عالی اغلب مداخله نمی‌کند. به دلیل قدرت برتر دیوان، به احکام وی نیز نمی‌توان نقد و نقض وارد کرد و به این ترتیب احکام مذکور غیرقابل تجدید نظر و مناقشه و لازم‌الاجرا هستند. (Sagy, 2014) طبعاً با کمرنگ شدن مرز میان قوانین عادی و قانون پایه مذکور، قانون ماهیت پارادوکسیکالی پیدا کرده که ضد حقوق پاره ای از شهروندان (درجه دوم) عمل می‌کند و از ماهیت یکسان دیدن مخاطبان به راحتی و با توجیحات امنیتی عبور کرده است.

بر اساس تحلیل ارائه شده که به نظریه باری بوزان و اول ویور در بازتعریف امنیت ارجاع دارد، می‌توان سازوکار گفتمانی اسرائیل را این گونه تبیین کرد. نخست بازتعریف امنیت به مثابه امر وجودی و تلقی ماهیتی امنیتی از همه وجوه و ساحت‌های نظام سیاسی؛ بنابراین اسرائیل با برساخت مفهوم امنیت وجودی با هدف بقای دولت-ملت یهودی، هر کنش فلسطینی را به عنوان تهدیدی علیه هستی خویش بازنمایی می‌کند. این امر با تأکید بر گفتمان "قربانی بودن تاریخی و محاصره شدگی در میان دشمنان (اعراب) تقویت می‌شود. در گام دوم ساخت گفتمان "تروریسم" به مثابه ابزار هژمونیک برای کنترل هر چه بیشتر و تسلط کامل بر مخالفان (فلسطینیان)؛ بنابراین اسرائیل با دیگری‌سازی فلسطینیان، کلیت کنش‌های آنان (اعم از مقاومت مسلحانه، اعتراضات مدنی، یا مبارزات حقوقی) را در چارچوب تروریسم بازتعریف می‌کند. طبعاً این گفتمان با سه مکانیسم مشخص تعامل، تقابل، تضاد پیگیری می‌شود: (Buzan, 2022, pp. 23-46)

موافقان و مروجان قوانین شرایط اضطراری، عموماً نهادهای حاکمیتی (دولت)، احزاب راست (همه طیف)، یهودیان افراطی (حریدیم و احزاب دینی) و البته نهادهای امنیتی (شباک و شین بت) و نظامی (ارتش) هستند. آنها معمولاً استدلال‌های زیر را مطرح می‌کنند:

- ضرورت امنیت ملی در برابر تهدیدات وجودی
- حفظ نظم و امنیت عمومی (خاص مواجهه با فلسطینیان داخل)
- پاسخگویی مؤثر به جنگ‌ها و بحران‌ها و ضرورت تمرکز قدرت و تصمیم‌گیری سریع
- دفاع از هویت یهودی کشور در مواجهه با تهدیدات امنیتی جدی داخلی یا خارجی
- ضرورت حذف قوانین عادی و رویه‌های معمول که کند و پیچیده و زمانبر هستند
- حفاظت از منافع عمومی یهودیان و جلوگیری از هرج و مرج

- ضرورت دفاع از شهروندان یهودی و حل مشکل مرزهای نامشخص با فلسطینیان
 استدلال اصلی موافقان قانون شرایط اضطراری حول محور شرایط استثنایی و خاص دولت یهودی، ضرورت، کارایی و موقتی بودن می‌چرخد. از نظر ایشان واقع‌گرایی امنیتی طی ادوار مختلف نشان می‌دهد که اسرائیل در محاصره دشمنانی است که قوانین عادی را ابزاری برای ضعف می‌دانند. قوانین اضطراری پاسخ عملی به این وضعیت است. آنها معتقدند در شرایط استثنایی که بقای جامعه در خطر است، دولت باید ابزارهای سریع و قوی در اختیار داشته باشد تا بحران را مدیریت کند، نظم را بازگرداند و از عموم مردم (یهودیان) محافظت نماید، با این امید که پس از رفع بحران، شرایط عادی و آزادی‌ها بازگردانده شود. با این حال، تاریخ نشان داده که تعادل بین ضرورت امنیتی و حفظ آزادی‌های مدنی در اجرای این قوانین همواره چالشی بزرگ بوده و خطر سوءاستفاده از آن جدی است. (Mizock A. , 2001)

این نکته نباید مغفول بماند که هیچ دولتی از ابتدای پیدایش اسرائیل تاکنون، هیچ تلاشی برای حذف یا محدود کردن این قانون انجام نداده است. مهم تر آن که از تمامی ظرفیت‌های آن برای مقابله با مخالفان شامل طیف گسترده اقلیت‌ها، مخالفان وضع موجود، معترضان خیابانی، گروه‌های خاص و البته فلسطینیان بهره برده است. موافقان اسرائیلی بر حق بقا در محیط خصمانه، ضرورت دفاع پیش‌گیرانه و حفاظت از ماهیت یهودی دولت تأکید می‌کنند. از دید آنان، قوانین اضطراری نه تنها ابزاری عملیاتی، بلکه پاسخی اخلاقی به تهدیدات وجودی علیه یهودیان است. با این حال، کاربرد طولانی‌مدت این قوانین و تأثیر آن بر حقوق فلسطینیان، همواره مورد مناقشه شدید داخلی و بین‌المللی بوده است. منتقدان اسرائیلی (مانند بتسلم و شوفط) این قوانین را "ابزار آپارتاید" می‌خوانند و تأکید می‌کنند که تمدید ۷۵ ساله‌ی آنها، وضعیت اضطراری را عادی‌سازی کرده است. با این حال، موافقان با اتکا به استدلال‌های فوق، آنها را برای بقای اسرائیل ضروری می‌دانند. (Cohen, 2019)

علل ناکامی در لغو قانون

برای پذیرش این قانون و از آن مهمتر استمرار و تمدید سالانه آن بی‌هیچ مخالفت جدی، دلایل مختلفی می‌توان ذکر کرد. فرهنگ سیاسی امنیت محور را می‌توان در صدر این فهرست قرار داد. از زمان شکل‌گیری دولت، "اصل بقا" در برابر تهدیدهای مختلفی که متوجه دولت یهودی بود شامل طیف گسترده (مصر، سوریه، عراق، لبنان، اردن، ایران، سازمان آزادی بخش فلسطین، گروه‌های جهادی، حزب الله لبنان، ترور، جنگ‌های منطقه‌ای و...) همواره گفتمان غالب فرهنگ سیاسی بوده است. نکته مهم و جالب توجه این که در چنین بافتاری، بسیاری از قوانین اضطراری، نه به چشم سرکوب، بلکه سپر محافظتی در قبال یهودیان و دولت یهودی دیده می‌شوند. جامعه‌شناسی اسرائیل حاکی از آن است که دوگانه دموکراسی/امنیت، نقش عمده‌ای در مناسبات جامعه و دولت ایفا می‌کند. در جامعه اسرائیلی، گفتمان رایج بر این اساس استوار است که دموکراسی بدون امنیت معنا ندارد و

در نتیجه، حقوق، قانون و حتی آزادی‌ها، اغلب تابعی از «ضرورت‌های امنیتی» تلقی می‌شوند. (Guiora, 2020) از این منظر شاید بتوان تعبیر «امنیت کراسی»^۱ را مصداق معتبری برای جامعه اسرائیل در نظر گرفت.

اصلاحات جزئی از دهه ۱۹۹۰

در پی انتقادات فزاینده از تداوم استفاده از مقررات اضطراری و اعمال فشار مستمر ذیل این قانون به شهروندان اسرائیلی، تلاش‌هایی برای اصلاح آن انجام شد. بررسی وضعیت حقوقی و اثرات کاربست طولانی مدت وضعیت اضطراری در اسرائیل و ارائه توصیه‌هایی برای جایگزینی تدریجی آن با قوانین عادی از سوی وکلا و حقوق دانان مطرح می‌شد. علاوه بر آن بررسی ابعاد مختلف استفاده دولت از مقررات اضطراری؛ ارزیابی قانونی بودن، ضرورت و تداوم این وضعیت؛ ارائه پیشنهادهایی برای تدوین قوانین دائمی جایگزین مقررات اضطراری؛ ایجاد تفکیک میان تهدیدهای واقعی امنیتی و کاربرد سیاسی/اداری وضعیت اضطراری؛ تنظیم توصیه‌هایی به دولت و کنست مهمترین نکاتی بود که در نظر منتقدان می‌بایست بدان پرداخته شود. پیشنهاد منتقدان آن بود که دولت و کنست باید به تدریج وضعیت اضطراری را پایان دهند و قوانین عادی برای امور امنیتی و اجرایی تصویب کنند. (Reynolds, 2013) از ۲۰۰۰ به بعد، دیوان عالی شروع به تصویب قوانینی کرد تا مقررات اضطراری را کنار بگذارد. با این حال، چهار حوزه همچنان تحت مقررات اضطراری باقی مانده اند و همچنان دولت در این عرصه‌ها مرسوم عمل می‌کند:

۱. مسائل مربوط به بازداشت اداری و کنترل امنیتی فلسطینیان؛
۲. سانسور امنیتی در حوزه رسانه و ارتش با تمرکز بر اخبار ایران و فلسطین؛
۳. فعالیت‌های موساد و شاباک علیه شهروندان خاص فلسطینیان تحت پوشش شرایط اضطراری؛
۴. برخی اختیارات اقتصادی-امنیتی در شرایط تنش و درگیری بالا.

فلسطینیان مصداق اصلی قانون

پس از اعلام موجودیت اسرائیل در مه ۱۹۴۸ دولت موقت اسرائیل به ریاست بن‌گوریون، نخستین «مقررات اضطراری» را صادر کرد. این مقررات به دولت اجازه می‌داد بدون نیاز به مجلس، در حوزه‌هایی که نیاز به تصمیم فوری و ضروری نظیر اعلان شرایط جنگی، بسیج عمومی، سانسور، توقیف اموال، بازداشت‌های امنیتی و نظایر آن داشت راسا عمل کند. اما این قانون به طور مشخص در برخورد با فلسطینیان چه تاثیری از خود بر جای گذاشته است؟ بازداشت‌های طولانی مدت بدون محاکمه (برخی تا ۱۰ سال) و محدودیت‌های تحقیرآمیز در کرانه باختری، خشم و رادیکالیزاسیون را در جوانان فلسطینی افزایش داده است. آمار: ۷۲٪ از فلسطینیان در نظرسنجی مرکز فلسطینی پژوهش‌های سیاست‌گذاری و نظرسنجی^۲ ۲۰۲۳ این قوانین را عامل اصلی افزایش خشونت و

¹ Securcracy

² Palestinian Centre for Policy and Survey Research (PCPSR).

- تقویت مقاومت مسلحانه دانستند. (Shikaki, 2023) در این بخش به بررسی برخی از مصادیق این محدودیت های کشنده که در نهایت تشدید کننده تبعیض و چرخه خشونت است، اشاره می شود:
- بازداشت بدون محاکمه؛ استفاده از «بازداشت اداری» برای فعالان مدنی و سیاسی، حتی بدون اطلاع از دلایل اتهام طبق ماده ۳۹ قانون پایه + دستورالعمل های شاباک (Feuerstein, 2009)
 - تعلیق آزادی تجمعات؛ لغو یا ممنوعیت تجمعات ضد جنگ، اعتراضات ضد شهرک سازی یا حاکمیت نتانیا هو با استناد به وضعیت اضطراری (Adala, 2024)
 - شنود و نظارت الکترونیکی؛ توجیه قانونی شنود بدون مجوز قضایی در مواردی با ادعای "تهدید امنیت ملی" (Yuval Shany, 2017)
 - محدودیت های شدید حرکتی؛ نظام مجوزهای اجباری برای تردد بین شهرها، روستاها یا حتی دسترسی به زمین های کشاورزی (OCHA, 2024)
 - سرکوب سازمان های حقوق بشری؛ اعمال محدودیت بودجه، بستن حساب، یا فشار بر سازمان هایی که از حقوق فلسطینی ها دفاع می کنند (FIDH, 2025)
 - تخریب خانه ها و اموال غیر منقول؛ تخریب خانه ها به بهانه ساخت و ساز یا غیبت ساکنان یا تنبیه جمعی به بهانه های گوناگون انجام می شود. (HRW, 2021)
 - سانسور پیش گیرانه رسانه ها؛ تشدید بی حد و مرز سانسور در دوره های بحران (مثلاً جنگ غزه ۲۰۲۱ یا ۲۰۲۳)، رسانه ها موظف به هماهنگی با سانسورچی نظامی هستند. (Journalists, 2025)
 - مسدودسازی صفحات یا شبکه ها؛ در خلال عملیات نظامی، ده ها حساب فلسطینی در فیسبوک، توئیتر (ایکس) و تیک تاک به درخواست اسرائیل مسدود شده اند. (Watch, 2023)
 - فشار بر روزنامه نگاران عرب تبار؛ بازجویی یا تهدید روزنامه نگاران عرب اسرائیلی به خاطر پوشش بحران ها یا به بهانه جاسوسی و نظایر آن به صورت مستمر صورت می گیرد. (Daoud, 2023)
 - حصر خانگی یا اخراج فعالان از قدس شرقی؛ به عنوان ابزار کنترل "تهدید احتمالی به دستور مستقیم از شاباک و وزارت امنیت داخلی، با استناد به قوانین اضطراری (Halabi, 2000)
 - ممنوعیت سفر، محدودیت عبور و مرور؛ جلوگیری از خروج کنش گران یا خبرنگاران فلسطینی از کرانه باختری (International., 2022)
 - تعطیلی نهادهای فرهنگی یا آموزشی فلسطینی؛ بستن مدارس، انجمن ها، یا دفاتر اتحادیه های فلسطینی با عنوان ارتباط با ترور (OHCHR.org, 2025)
 - تفاوت قضایی برای شهرک نشینان اسرائیلی و فلسطینیان؛ فلسطینیان در کرانه باختری تحت قانون نظامی و شهرک نشینان اسرائیلی تحت قانون مدنی اسرائیل. فلسطینیان در دادگاه های نظامی محاکمه می شوند ولی شهرک نشینان در دادگاه های مدنی (Limor, 2014)

- اعمال محدودیت های شدید بر فلسطینیان ساکن غزه؛ پس از انتخاب حماس در غزه از سال ۲۰۰۷ تاکنون غزه تحت شدیدترین مجازات جمعیتی با عنوان محاصره اقتصادی قرار دارد. (Erakat, 2023)
- اعمال قانون دولت یهود؛ این قانون فلسطینیان و دیگر اقلیت ها را از حقوق قانونی و مصرح خویش به طور سازماندهی شده و هدفمند، محروم می کند. (Jabareen, 2019)
- نقض کنوانسیون چهارم ژنو؛ طبق این معاهده دولت اشغالگر حق اعمال قوانین تبعیض آمیز، مخالفت با تعیین سرنوشت و اعمال تبعیض و برقراری نظام آپارتاید را ندارد. (HRW, 2021)
- فشار و سرکوب رسانه‌های فلسطینی؛ دفتر رسانه‌ای غزه گزارش کرده تا مارس ۲۰۲۵، بیش از ۲۵۰ روزنامه‌نگار فلسطینی توسط نیروهای اسرائیلی کشته شده‌اند. (CPJ, 2025)
- قانون ملیت و شهروندی؛ ممنوعیت الحاق خانواده فلسطینیان شهروند اسرائیل به همسران ساکن کرانه باختری/غزه دارند. (IMEU, 2011)
- تغییر هویت فلسطینیان ذیل قانون دولت یهود؛ تبدیل یهودیت به معیار اصلی تعیین هویت ملی و حذف رسمیت زبان عربی از "زبان رسمی" (Kassim, 2024)
- سیاست‌های تبعیض در زمین و مسکن مصادره زمین؛ قانون «مالکیت غایبان» (۱۹۵۰) زمین‌های فلسطینیان آواره‌شده در ۱۹۴۸ را مصادره کرد. ۹۳ درصد زمین‌های اسرائیل امروز تحت کنترل «صندوق ملی یهود» است که غیریهودیان نمی‌توانند از آن استفاده کنند. (Ofnan, 2020)
- شلیک به غیرنظامیان و تلفات فلسطینی؛ بین سپتامبر ۲۰۰۸ تا اوایل ۲۰۲۰، بیش از ۵۵۹۰ فلسطینی غیرنظامی هدف تیراندازی قرار گرفته و کشته شده‌اند. (Intrnational, 2023) آمار کشته شدگان غیرنظامی حملات پس از هفتم اکتبر نیز بیش از ۶۰.۰۰۰ نفر برآورد شده است.

نتیجه گیری

قانون وضعیت اضطراری در اسرائیل نه تنها ابزار مدیریت بحران است، بلکه ساختار مرکزی برای شکل‌دهی به نظم سیاسی امنیتی حاکم، محدودسازی حقوق، و نهادینه‌سازی تبعیض علیه فلسطینیان است. عمده موافقان این قانون نهادهای نظامی، احزاب راستگرا، افراطیون یهودی و نهادهای امنیتی هستند که در شرایط حاضر در دولت نتانیا هو متشکل شده‌اند. به میزان تمایل دولت به طیف راست، بهره‌مندی از این قانون و استفاده از مزایای آن بویژه علیه فلسطینیان افزایش می‌یابد. این اقدام بویژه پس از حملات هفتم اکتبر رشد یافته و در کرانه باختری و درون اراضی اشغالی به شکل چشمگیری مورد استفاده قرار گرفته است. کثرت ادبیات مورد اشاره به این قانون در دو سوی فلسطینی و اسرائیلی حاکی از آن است که این قانون از سوی گروه‌های مختلف مورد تعریض قرار دارد، اما با توجه به کاربرد مدام و مستمر آن ذیل عنوان مباحث امنیتی و توجیه دوام شرایط حساس، نقض حقوق فلسطینیان به شکل قانونمند انجام می‌شود.

بزرگ نمایی تهدیدات و رساندن آنها به سطح تهدید وجودی زمینه را برای هر گونه برخورد ذیل این عنوان فراهم می کند. استفاده دولت از این شرایط، زمینه را برای نادیده گرفتن حقوق و آزادی های مدنی در سرزمین های اشغالی فراهم آورده است. متکی بر اسناد و شواهد ارائه شده توسط نهادهای حقوق بشری، به نام قانون مذکور، حقوق مشروع فلسطینیان در سرزمین خود نادیده انگاشته می شود. قانون وضعیت اضطراری اسرائیل، تحت پوشش امنیت ملی، ابزار قانونی بسیار مؤثری برای بازداشت گسترده بدون محاکمه، سانسور رسانه ای قوی، فشار فیزیکی و روانی و حذف کنشگران فلسطینی و عرب تبار و کنترل دقیق زندگی روزمره فلسطینیان ایجاد کرده است. قوانین شرایط استثنایی در اسرائیل محصول ترکیبی بازنمایی گسترده تهدیدات امنیتی و ساختار حقوقی متأثر از آن است. با وجود انتقادات فراوان، این قانون به عنوان ابزاری حیاتی برای پاسخ سریع به بحرانها توجیه می شوند. تداوم آنها نشان دهنده اولویت امنیت ملی بر آزادیهای فردی در شرایط خاص اسرائیل است. این قوانین هرچند در کوتاه مدت امنیت فیزیکی را برای بخشی از شهروندان اسرائیلی تأمین کرده، اما در بلندمدت با دامن زدن به خشم، تبعیض و بی اعتمادی، چرخه خشونت را تداوم بخشیده است. موضوعی که با روح قانون که ایجاد امنیت برای عموم شهروندان است، در تناقض قرار دارد و مبنای دموکراسی مورد نظر را زیر سوال می برد.

منابع

1. Abujidi, N. (2009). The Palestinian States of Exception and Agamben. *Contemporary Arab Affairs*, 272-291. doi:10.1080/17550910902857034
2. ACRI. (2023). *Utilization of emergency regulations during wartime*. Jerusalem: ACRI.
3. Adala. (2024). *Israeli police continue unlawful suppression of Palestinian protests*. Haifa: Adalah.
4. Adalah. (2023). *Adalah Demands Cancellation of Emergency Regulations Extending the Period Detainees May Be Held Without Access to Lawyers*. Haifa: adalah institue.
5. Agamben, G. (2005). *State of Exception*. Chicago : The University of Chicago Press.
6. Amara, A. (2016). *Israel's Perpetual "State of Emergency" Criminalizing Palestinian Civil Society and Political Dissent*. Nazareth: Meezaan Organiza on for Human Rights, Nazareth .
7. Barak, A. (2008). *The Judge in a Democracy*. Princeton : Princeton University Press.
8. Barak-Rez, D. (2013). The National Security Constitution and the Israeli Condition. In D. B.-E. Gideon Sapir, *Israeli Constitutional Law in the Making* (pp. 429-444). Oxford: Hart Publishing.
9. Buzan, b. (2022). *Security : a New Framework for Analysis*. Boulder: Lynne Rienner Publishers.
10. Citizenship, M. ' . (2020). Managing 'dangerous populations': How colonial emergency laws shape citizenship. *Security dialogue*, 557-578. doi:10.1177/0967010620901908
11. Cohen, A. (2019). *Emergency Law in Israel - Current Status*. Kiryat Ono: Israel Democracy Institute.
12. Coskun, B. B. (2007). Power of the Words: Securitisation of the 'Other' in the Israeli Palestinian Conflict. *AHRC* (pp. 1-11). Belfast: Queens University of Belfast.

13. CPJ. (2025). *Journalist casualties in the Israel-Gaza war*. New York: Committee to Protect Journalists.
14. Daoud, D. (2023). *Arrests of Palestinian journalists since start of Israel-Gaza war*. New York: Committee to Protect Journalists.
15. Erakat, N. (2023). *Almost unlivable after 17 years of blockade*. Geneva: Euro-Med Human Rights.
16. Feuerstein, O. (2009). *Without Trial Administrative Detention of Palestinians by Israel and the Internment of Unlawful Combatants Law*. Qods: Hamoked.
17. FIDH. (2025). *Israel: two pending bills threaten to upend civil society and human rights work*. Bruxelles: International Federation for Human Rights .
18. Guiora, R. C.-A. (2020). Israel's Democracy and Security . In L. W. Francis, *Routledge Handbook of Democracy and Security*. London : Routledge.
19. Hajjar, L. (2005). *Courting conXict : the Israeli military court system in the West Bank and Gaza*. London: University of California Press.
20. Halabi, U. R. (2000). Revoking Permanent Residency: a Legal Review of Israeli Policy. *Jerusalem Quarterly*, 40-47. doi:doi.org/10.70190/jq.19.p40
21. Hofnung, M. (1996). *Democracy, law, and national security in Israel*. Brookfield: Dartmouth Publishing Co Ltd.
22. HRW. (2021). *A Threshold Crossed: Israeli Authorities and the Crimes of Apartheid and Persecution*. New York: Human Rights Watch.
23. IMEU. (2011). *Discrimination Against Palestinian Citizens of Israel*. Tustin: The Institute for Middle East Understanding.
24. International., A. (2022). *Israel's Apartheid: A Regime of Domination and Crime Against Humanity*. New York: Amnesty International.
25. Intrnational, A. (2023). *HUMAN RIGHTS AND ARMED CONFLICT: THE ESCALATING CONFLICT IN ISRAEL AND GAZA*. NewYork: amnesty.org.
26. Jabareen, H. (2019). Israel's Nation-State Law: Institutionalizing Discrimination. *Institute for Palestine Studies*, 1-34.
27. Journalists, C. t. (2025). *challenges Israel's ban on international media access to Gaza; press freedom concerns remain (Statement)*. New York: Committee to Protect Journalists.
28. Kassim, A. F. (2024). srael's 2018 Nation-State Law: The Zionist Apartheid Manifesto. *Institute for Palestine Studies*, 4-48.
29. Kedar, N. (2013). BEN-GURION'S OPPOSITION TO A WRITTEN CONSTITUTION. *Journal of Modern Jewish Studies*, 1-16. doi:10.1080/14725886.2012.757471
30. Kerbs, S. (2015). Comparative Counter-Terrorism Law. In K. W. Roach, *Introduction: Law as the Continuation of War by Other Means* (pp. 511-542). London: Cambridge University Press.
31. Korn, A. (2015). *Political Control and Crime Pol itical Control and Crime The Use of Defense (Emergency) Regulations during the Military Government*. Haifa: Adalah Review.
32. Krebs, M. K. (2011). From Illiberal Legislation to Intolerant Democracy. *Israel Studies Review*, 4-11.
33. Kremnitzer, M. &. (2009). *Emergency Powers and Israeli Democracy*. Tel Aviv: Israel Democracy Institute.
34. Kretzmer, D. (2002). *The Occupation of Justice: The Supreme Court of Israel and the Occupied Territories*. New York: State of new york University Press.
35. Limor, A. (2014). *One Rule, Two Legal Systems: Israel's Regime of Laws in the West Bank* . Jerusalem: The Association for Civil Rights in Israel.

36. Mahler, G. (2016). *Politics and Government in Israel : The Maturation of a Modern State*. London: Rowman & Littlefield Publishing Group.
37. Mahler, G. S. (1981). *The Knesset: Parliament in the Israeli Political System* . London: Associated University press.
38. Mehozay, Y. (2016). *Between the rule of law and states of emergency : the fluid jurisprudence of the Israeli regime* . Albany: SUNY Press.
39. Mizock, A. (2001). The Legality of the Fifty-Two Year State of Emergency in Israel. *C Davis Journal of International Law & Policy* , 226-239.
40. Mizock, A. (2001). The Legality of The Fifty-Two Year State of Emergency in Israel. *Journal of International Law & Policy* , 225-242.
41. Morton, S. (2013). *States of Emergency*. Manchester: Liverpool University Press.
42. Navot, S. (2018). *Emergency As a State of Mind - The Case of Israel*. College of Management (Israel) - Academic Studies.
43. Nawot, S. (2018). Emergency as a state of mind - the case of Israel. *College of Management (Israel) - Academic Studies (COMAS)*.
44. OCHA. (2024). *Movement and Access in the West Bank | September 2024*. East Jerusalem: United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs.
45. Ofran, H. (2020). *Annex and Dispossess Use of the Absentees' Property Law to Dispossess Palestinians of their Property in East Jerusalem*. jerusalem: Peace Now, June .
46. OHCHR.org. (2025). *The Independent International Commission of Inquiry on the Occupied Palestinian Territory, including East Jerusalem, and Israel*. Independent International Commission of Inquiry on the occupied Palestinian territory.
47. Passavant, P. A. (2007). The Contradictory State of Giorgio Agamben . *Political Theory* , 147-174 .
48. Qmara, A. (2016). *Israel's Perpetual "State of Emergency" Criminalizing Palestinian Civil Society and Political Dissent*. Nazareth: Meezaan Organization for Human Rights.
49. Quigley, J. (1994). Israel's Forty-Five Year Emergency: Are There Time Limits to Israel's Forty-Five Year Emergency: Are There Time Limits to Derogations from Human Rights Obligations? Derogations from Human Rights Obligations? *Michigan Journal of International Law* , 491-518.
50. Reynolds, J. (2013). *Intent to regularise": The Israeli Supreme Court and the Normalisation of Emergency*. Adalah's Newsletter, Volume 104, May.
51. Rotem, L. S.-D. (2018). From Crisis to Emergency: The Shifting Logic of Preparedness Preparedness. *Ethnos*, 1-17. doi:10.1080/00141844.2018.1551239
52. Roznai, Y. (2018). The Israeli Supreme Court as Guardian of the Knesset. *Law and Politics in Africa, Asia and Latin America*, 415-436.
53. Sagy, Y. (2014). THE MISSING LINK: LEGAL HISTORICAL INSTITUTIONALISM AND THE ISRAELI HIGH COURT OF JUSTICE. *Arizona Journal of International & Comparative Law*, 703-734.
54. Salzberger, E. (1999). The Emergency Regulations of the British Mandatory Government –' in D (ed), Reflections upon Decisions of the. In L. v. Gubernik, *Barak-Erez* (pp. 45-74). Bnei-Brak: , Hakibbutz Hameuchad, .
55. Sapir. (2013). *Israeli Constitutional Law in the Making*. Oxford: Bloomsbury Publishing.
56. Schmidt, Y. (2001). *Foundations of civil and political rights in Israel and the occupied territories*. Wien: Grin Verlag.

57. Schwartz, N. (2019). A Historical Institutional Perspective on Israel's Basic Law Nation State of the Jewish People. *thesis*. University of Michigan.
58. Shany, O. B.-N. (2005). Living in Denial: The Application of Human Rights in the Occupied Territories. *Israel Law Review*. doi:10.1017/S0021223700012413
59. Shapira, A. (2012). *Israel: A History*. New England: Brandeis University.
60. Shikaki, K. (2023). *The Road to Collision: a Weak Palestinian Authority and a New National-Religious Israel*. Palestinian Center for Policy and Survey Research (PCPSR).
61. Simpson, D. J. (1970). Israel: A Garrison State. *Current History*, 1-7.
62. Tuvia Friling, S. I. (1998). Proclaiming Independence: Five Days in May from Ben-Gurion's Diary" . *Israel Studies*, 170–194.
63. Watch, H. R. (2023). *Meta's Broken Promises: Systemic Censorship of Palestine Content on Instagram and Facebook*. New York: Human Rights Watch.
64. Webber, D. (2018). *Preventive Detention of Terror Suspects: A New Legal Framework*. London: Routledge.
65. Yuval Shany, A. C. (2017). *Under the Radar Screen?* Jerusalem: Israel Democracy Institute.